72ste Jaargang — Nr 35. Zaterdag 4 September 1926.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel . . . fr. 0.50
Tusschen Allerlei- in Provincie nieuws . . . fr. 1.00
Vonnissen en doodsberichten fr. 2.00
Kleine Aankondigingen :
van 1 tot 4 regels . . fr. 1.50
Elke regel meer . . fr. 0.25
Voor meer dan één inlassching prijs volgens akkoord.
Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdag middag.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG
WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREEL EN REDACTIE ;
Drukkerij COLLEE
(Naaml. Maatsch.)
TONGEREN
Postcheks rekening n. 84835.
Telefoon 12
Abonnementprijs : fr. 9.50 per jaar, vooraf betaalbaar.
20 centiemen het nummer.
Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

De Koning en de Koningin te Tongeren.
Inhuldiging van het Monument aan de Gesneuvelden.

Zaterdagavond.

De toebereidselen voor den grooten dag van morgen toonen dat de oude Eburonenstad een onvergetelijk onthaal aan haar geliefd Vorstenpaar voorbehoudt.

Aan alle gevels wappert de nationale driekleur. De uitstallingsramen zijn voor de plechtigheid met uiterste zorg en smaak opgesmukt en overal prijken vaderlandsche tropeeën.

De eerste algemeene herhaling in open lucht der kindercantate « De Waereld in » van Peter Benoit, onder de leiding van Mijnheer Robert Mouling, loopt allerbest van stapel en zoo men gedenkt dat de Heer Mouling in aller haast zijne jonge uitvoerders tot zoo'n volmaakte uitvoering wist op te leiden, begrijpt men best welke krachtinspanning en taaie wilskracht hij aan den dag heeft moeten leggen.

Klokkengelui, gevolgd door beiaardconcert, kondigen de feestelijkheden aan. Tongeren zal waardig Hunne Majesteiten ontvangen ! De duisternis valt en als door een tooverroede wordt de grijze kerktoren en het Stadhuis met zijne symetrische lijnen in een echten vuurgloed herschapen.

Terloops weze hier aangestipt dat de Heer Hernalsteen, Bestierder van den Stedelijken Electriciteitsdienst er de kundige ontwerper, en met zijn uitgelezen personeel, de uitvoerder van is.

Zondag.

Van den vroegen morgen wemelt reeds eene drukke menigte door de straten der stad. 't Zal mooi weer zijn en de Tongenaren herinneren zich de zonnedagen van verleden jaar Juli bij de Kroningsfeesten.

Aan de statie waar aan den buitenkant de Belgische en Congoleesche kleuren prijken, is een mooi baldekijn opgericht, de wachtzaal IIIe klas is net versierd, tusschen de spoorlijnen zijn prachtige bloemen aangebracht, dank zij de ieverigheid van den Heer Statieoverste Ocula.

Het Stadhuis is insgelijks smaakvol opgetooid, met fraaie stoffe ringen behangen, langs de steenen trappen en aan den ingang is een rijk baldekijn aangebracht.

't Is half twaalf. Opeens hoort men Thebaansch trompettengeschal dat veel bijbrengt tot de volks feeststemming. De Heer Vanderkragt, stedelijke beiaardier, vergast de stad op een uitstekend concert. Meer en meer groeit het volk steeds aan. Voor 2 u. zijn reeds honderden maatschappijen in de Maestrichterstraat geschaard. 't Wordt om zoo te zeggen onmogelijk zich door de geestdriftige menigte een weg te banen. Dank het tactvol optreden van den Heer Luitenant der Gendarmerie van de Commissaris, der Gendarmen en der politieagenten loopt alles opperbest van stapel. De Oudstrijders en Oorlogsverminkten hebben post gevat aan de overzijde der straat en alzoo blijft het midden vrij om den Koninklijken stoet te laten doortrekken.

Op het perron der Statie wachten de Heer Graaf de Renesse, Gouverneur der Provincie, de Heer Senator Meyers, Burgemeester der stad, de H. Van Noorbeek, Algemeene Bestuurder der Spoorwegen, de Heer Ocula, Statieoverste, verschillende dienstoversten en de vertegenwoordigers der pers, de hooge bezoekers af.

Om half drie juist stoomt de koninklijke trein de statie binnen. HH. MM. worden verwelkomd door Heer Burgemeester .

Sire, Madame,

Au nom des habitants de Tongres, au nom des populations flamandes et wallonnes venues de toutes les communes du Limbourg pour saluer leurs Illustres Souverains, je souhaite à vos Majestés la bienvenue sur ce vieux sol.

La Ville de Tongres se réjouit de recevoir Vos Majestés. Elle sera heureuse de manifester son patriotisme et son attachement indéfectible à la Dynastie.

Na een woord van dank vanwege den Koning stappen de bezoekers samen met den Heer de Broqueville, Minister van Landsverdediging, den Groot Maarschalk van het Hof hun gevolg en eene Hofdame in de galarijtuigen.

In de Maestrichterstraat, aan den kant van de Nationale Bank, waren de vereenigingen met vaandels en muziek opgesteld. Afvaardigingen der omliggende dorpen hadden bloemen voor de Vorsten medegebracht en voor het station hadden de Koninklijke harmonies « Concordia » en « Casino » plaats genomen, die de « Brabançonne » uitvoerden toen de Vorsten naar buiten kwamen.

Mejufvrouw de Schoetzen, dochter van den Heer Schepen en Mejufvrouwen Van Ormelingen dochters van den Heer Senator en Schepen, hadden de Koningin in naam der stad een prachtige ruiker orchideeën aangeboden.

Het is eene ware zegetocht door de stad.

Op gansch den doortocht staat de menigte dicht opeengepakt. De Koninklijke stoet rijdt naar het Stadhuis, onder het spelen van den beiaard, van de bazuinen en van de muziekkapel van het 1e Linieregiment die de Brabançonne uitvoert terwijl de Koning en de Koningin de trappen van het stadhuis beklimmen, dat geheel gevuld is met een wachtend publiek van overheden en genoodigden onder dezen bevinden zich ook de Heer Labbé, Fransch consul te Luik, en de Heer President der Kamer van Koophandel en Fabrieken te Maestricht.

Op het Stadhuis.

De ontvangst heeft plaats in de Raadzaal.

De Heer Burgemeester Meyers houdt eene indrukwekkende welkomstrede waarvan wij den tekst hier mede deelen :

Sire, Mevrouw,

Zestig jaren scheiden ons van den dag, den 5e September 1866, waarop de Burgemeester dezer Stad, zich wendende tot HH. MM. Koning Leopold II en Koningin Marie-Henriette, voor het monument, opgericht aan de nagedachtenis van een nationalen held, en met herinnering aan den roem, maar ook aan de wreede beproevingen van 't verleden, aldus sprak :

« Voor zooveel offers en zooveel lijden mocht God aan Belgie zeker zijn vergoeding verleenen.

» Nauwelijks was de eenheid uitgeroepen of een groote historische figuur verrees.

» Een vrij verkozen Koning zwoer de onafhankelijkheid van zijn aangenomen land te handhaven.

» Op het veld van eer bewees hij dat hij zijnen eed voor heilig hield.

» Toen 't gevaar was geweken wijdde hij er al zijn zorgen aan, dat de zoo duur gekochte zelfstandigheid hare vruchten droeg.

» Ontroerd doorkeopt nog heden een denkbaar volk, met de geschiedenis in de hand, de onafgebroken reeks zijner wijze en zegenrijke daden.

» Het begroette hem met den zoo benijdenswaardigen, zoo zeldzaam verleenden naam van Vader des Vaderlands.

» Europa op zijn beurt, begroette hem met den titel van den Wijze ».

De Koning die zoo juist den Troon had bestegen en wiens blijde inkomst Tongeren vierde, begon zijne vier-en-veertig jaren lange regeering, welke het Vaderland den inen uitwendigen vrede, en tevens een nooitgekenden bloei zou verzekeren.

De geschiedenis heeft bereids het génie van den doorluchten Vorst Leopold II bevestigd, den staatsman met ijzeren wil wiens voortdurende zorg de grootheid was van België.

Ondanks alle twijfelzucht en aarzeling, ondanks alle verzet, wist Leopold II ons land het groot Koloniaal Rijk te schenken, waar een reuzenarbeid van zedelijke en stoffelijke beschaving stond te worden volbracht, onder zijn waakzaam en helderziend oog, met de hulp onzer pioniers, onzer missionarissen, onzer soldaten, onzer werktuigkundigen onzer nijveraars en onzer kooplieden.

Het onvergelijkelijk gebied dat België Leopold II dankt, deelt heden met gelijke kwistigheid zijn onschatbare boven- en ondergrondsche rijkdommen rond, en nog gisteren mocht men vaststellen, dat het een machtigen steun zal uitmaken bij ons economisch herstel.

Sire, uw voorgangers op den troon lieten de herinnering achter aan twee glansrijke regeeringen.

De uwe zou weldra de wereld in bewondering brengen, voor haar schitterenden luister. Gij gingt de rij onzer groote Koningen voortzetten. Hoe zouden wij hier niet de eerste jaren gedenken, die op uwe troonsbestijging volgden ! Gij waart, Sire, het symbool des geluks. Met diegene aan uwe zijde, die reeds de geliefde Koningin aller Belgen was, omringd door uwe lieve kinderen, de hoop der Natie, scheent Gij te regeeren te midden eener niet te verstoren rust.

Doch daar verduistert het verschiet, en de wolken pakken zich samen. De gebeurtenissen volgen elkaar op met de snelheid van een verrassenden orkaan.

België leefde in goede verstandhouding met al zijne naburen.

Een schandelijk voorstel, meer hoonend dan een uitdaging, zag het zich gedaan. Zal het voor de bedreiging zijn internationale verplichtingen verloochenen ?

Het antwoord van zijn Koning laat zich niet wachten, en dan klinken de onsterfelijke woorden over de wereld.

« Indien een vreemdeling met minachting der onzijdigheid welker eischen wij steeds nauwgezet hebben in acht genomen, het grondgebied schendt zal hij alle Belgen rond hunnen Vorst geschaard zien, die zijn eed op de grondwet niet zal breken... Kloeke soldaten eener geheiligde zaak, ik stel vertrouwen in uw hardnekkige dapperheid......... Gij zult overwinnen, omdat gij de kracht zijt in dienst van het recht ».

Op die woorden zegt het land, éénparig, zonder onderscheid van partijen of standen, vaarwel aan den vruchtbaren vrede, aan de levensvreugde en den welstand, om alle angsten van een onzekere toekomst, alle wreedheden der bezetting, alle rouw van den oorlog er boven te verkiezen.

Het land heeft de onvergelijkelijke zedelijke grootheid zijns Konings verstaan. Vier jaren lang zal het zijn voorbeelden weten te volgen.

Sire, het uur heeft nog niet geslagen, de grootte te meten der rol van België in den oorlog, onder aanwakkering van zijn Hoofd.

Maar het mag verzekerd, dat dank aan de beide deugden, die Gij zoo noodzakelijk aanwezig in het verschrikkelijk uur, den kalmen maar vasten moed, de onderlinge eenheid aller Belgen, de nationale onafhankelijkheid gehandhaafd bleef in de ontzettendste ramp die ooit over het land werd ontketend.

Wat niet te zeggen van uwe werkdadigheid gedurende de vier jaren van den oorlog zoo niet in deze samenvatting dat Gij de verstandige aanvoerder en teevens de geliefde wapenbroeder van allen waart, om uwe volhardende dapperheid, om de onafgebroken belangstelling in uw soldaten. Uw bekommering om uw volk evenaardde die om uw leger.

Zij ging uit naar degenen die verzuchtten onder het juk van den vijand, in de ballingschap of in de wegvoering, naar alle lijdenden.

Sire, onze onafhankelijkheid werd weergewonnen, maar de gevolgen van den oorlog doen zich onder ons nog steeds gevoelen, als bij alle volken, die er het slachtoffer van werden.

Sedert de vredessluiting hebt Gij niet opgehouden al uwe inspanning te wijden aan de verbetering van het lot der Natie. Het land weet zulks en droeg U nog onlangs aanzienlijke macht op om het het herstel van ons geldwezen te verhaasten.

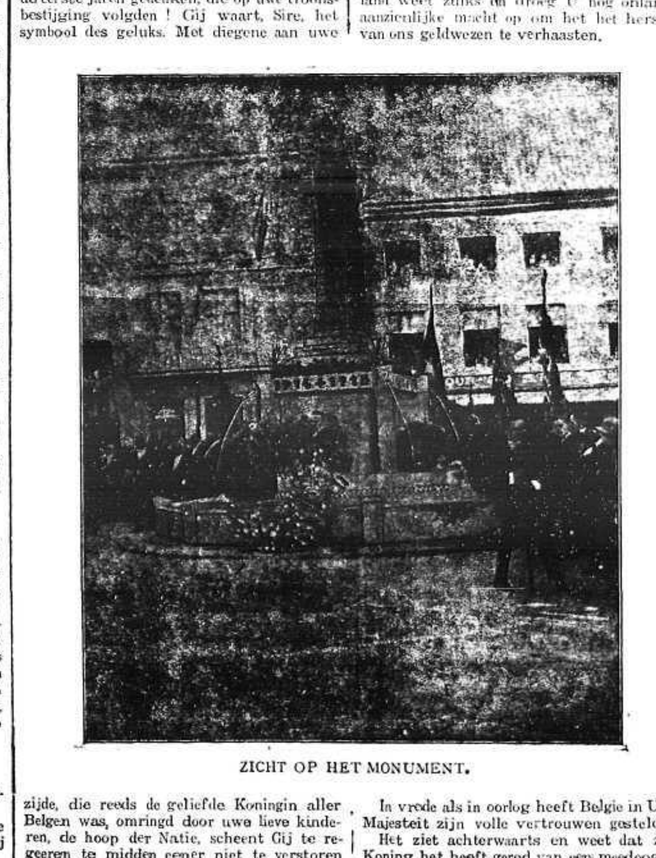

ZICHT OP HET MONUMENT.

In vrede als in oorlog heeft Belgie in Uwe Majesteit zijn volle vertrouwen gesteld.

Het ziet achterwaarts en weet dat zijn Koning het heeft gered van een meedoogenlooze overheersching.

Het ziet vooruit, en stelt weer al zijne hoop op Hem.

Mevrouw,

Veroorloof mij in alle eerbied bij de hulde, die wij onzen Koning verschuldigd zijn, die te voegen, welke ons hart ons ingeeft voor onze beminnelijke en goede Vorstin.

In toepassing op U, Mevrouw, kunnen alle Belgen het woord herhalen: « Wij beminnen U ook zonder nadenken, en wanneer wij hebben nagedacht beminnen wij u nog meer ».

En wanneer wij de redenen onzer gehechtheid nagaan, waarbij zich dan onze bewondering aansluit, denken wij aan den eenvoud van Uw huiselijk leven, de teederheid uwer toewijding, waarin Uwe bevallige figuur zich neerbuigt over alle leed.

Gij hebt het eerst in de verschrikkelijke uren het kleed der verpleegster aangetrokken, ter verzorging onzer soldaten. En dan, zooals de dichter zong :

« Parfois :
» En robe toute droite ou de voile ou de laine.
» Celle qu'ils acclamaient aux jours de gloire : La Reine
» Vient errer et prier parmi leurs pauvres croix ».

Gij zijt degene die vertroost en hoop geeft.

Gij wordt gezegend door de soldaten om Uw teedere liefdadigheid.

En uw weldadige bemoeiingen blijven niet staan bij het leed, door den oorlog veroorzaakt.

Welke werken worden niet door Uwe aanmoediging ?

Welke ellende blijft U onbekend ?

Gisteren nog waren het de overstroomden, die Uwe zorgen gaande maakten, heden nog is het de ziekte, die Gij immer helpt bestrijden, zijn het de instelling van hulp en steun, welke Gij bezocht.

Het zijn ook nog de kinderen, vooral de ongelukkige of zieke kind ren, aan wie Gij bijstand verleent.

Gewaardig U voor dat alles, eens en voor duizend maal, Mevrouw, de uitdrukking te aanvaarden van de eerbiedige dankbaarheid der Belgen.

Sire, Mevrouw,

De stad Tongeren, de bevolking van Limburg zijn U diep erkentelijk voor de ongewone eer welke Gij hun wel hebt willen aandoen doordat HH. MM. zich hebben aangesloten bij de viering der verschuldigd aan onze roemrijke dooden, bij de hulde gebracht aan onze verminkten en oudstrijders.

Wij zullen een onuitwischbare herinnering aan uwe aanwezigheid onder ons bewaren.

Aan Uwe Majesteiten en aan Uwe doorluchte Kinderen, de uitdrukking onzer onveranderlijke verknochtheid.

LEVE DE KONING !
LEVE DE KONINGIN !
LEVE DE KONINKLIJKE FAMILIE !

Sire, Madame.

Je ne répondrais pas au désir ardent des populations wallonnes qui sont accourues pour acclamer Leurs Souverains si je n'adressais à Vos Majestés l'expression de leur profonde admiration et de leur toute respectueuse affection.

Je rappelais tout à l'heure ce que la Belgique doit à ses Rois, à l'action edificatrice de Leopold I le Sage, aux vastes réalisations de l'illustre Leopold II, qui élargit les horizons de la Patrie en y ajoutant une Colonie immense et riche entre toutes, au Roi Albert, le Roi, Chevalier, dont la haute et noble figure domina toute la guerre, dont les paroles surent à l'heure tragique remuer l'Univers, dont l'intervention fut décisive entre toutes, pour nous conduire à la délivrance et à la victoire.

Je rappelais la loyauté de son caractère, la tenacité de sa bravoure, la fermeté de sa volonté. Je rappelais aussi sa sollicitude également attentive pour son Armée et pour son Peuple pendant et après la guerre.

Je rappelais que celui qui nous a sauvé d'une domination impitoyable saura encore, avec l'aide de Dieu, nous affranchir des difficultés qui nous étreignent.

Madame,

Je joignais à notre hommage à S. M. le Roi celui que notre coeur nous dicte pour notre aimable et bonne Souveraine.

En le rapportant à Votre Majesté, je répétais ce mot : « Nous vous aimons sans réfléchir et lorsque nous avons réfléchi nous vous aimons mieux encore ».

Et en repassant les motifs de notre affection je disais la simplicité de votre vie familiale, la douceur de votre dévouement.

Je disais que vous avez été l'infirmière de nos soldats et Celle qui pleura sur la tombe de nos héros.

Je disais encore que votre inquiétude va à toutes les souffrances, aux inondés, aux malades, aux enfants et surtout aux enfants malheureux.

Sire, Madame,

Les populations wallonnes se joignent dans un même élan à leurs frères flamands pour Vous montrer toute l'étendue de leur reconnaissance pour l'honneur que Vous daignez leur faire en Vous associant au culte que nous devons à nos glorieux morts, à l'hommage que nous rendons à nos anciens combattants.

Elle conserveront de votre présence parmi nous un impérissable souvenir.

A vos Majestés et à Vos Augustes Enfants l'expression de leur inaltérable attachement.

VIVE LE ROI.
VIVE LA REINE.
VIVE LA FAMILLE ROYALE.

Redevoering des Konings. — Ook 's Konings redevoering was tweetalig, eerst Vlaamsch, dan Fransch.

Mijnheer de Burgemeester,

Wij zijn de Koningin en ik, zeer geroerd door het gul onthaal hetwelke ons te Tongeren te beurt valt, en dat getuigt van de oprechtheid der gevoelens die gij, Mijnheer de Burgemeester, in zoo treffende bewoordiging hebt weten te vertolken.

Wij drukken U, deswege, onze levendige erkentelijkheid uit.

Gij hebt aan het bezoek herinnerd dat Koning Leopold de Tweede en Koningin Marie-Henriette aan uwe stad brachten. Zij waren gekomen om het standbeeld in te huldigen van Ambiorix, die, zestig jaar voor onze tijdrekening, de volle maat had gegeven van de dapperheid der Belgen, dapperheid waaraan Cesar zelfs